

Autor: Greg Johnson

Poznámka autora:

Poněkud zkrácenou verzi následujícího textu jsem přednesl na druhém setkání New York Forum 16. července 2016. Rád bych tímto poděkoval týmu NY Forum i všem přítomným.

Superhrdinský žánr v komiksu i filmu z větší části vytvořili Židé. 1] V některých svých textech a recenzích filmů jsem se snažil ukázat, že superhrdinové velkou měrou symbolicky představují Židy. 2] Podobně jako Židé jsou to outsideri a „monstra.“ Ke všemu jsou to ale také outsideri nesmírně mocní. Aby tedy nevyvolávali mezi většinovým obyvatelstvem, v jehož středu žijí, strach a hněv, musejí v zájmu splnutí praktikovat krypsi.

Superhrdinové také „změkčují“ vnímání Židů: navzdory takřka naprosté židovské hegemonii v médiích a vzdělávacím systému přežívají v obecném povědomí představy o tajných židovských klikách kujících proti *gójům* škodlivé pikle – od sionských mudrců přes **Projekt pro nové americké století** (Project for a New American Century) až po Úřad pro zvláštní plánování (Office of Special Plans). Aby tedy obecnost naočkoval před automaticky podezřívavým postojem k těmto klikám, vykresluje superhrdinský žánr tyto nesmírně mocné a tajnůstkářské

outsidery – jednotlivě i ve skupinách jako Liga spravedlnosti, X-Men nebo Avengers – jako obránce morálních zásad rovnostářského humanismu a velkorysé služebníky zájmům lidstva.

Ve skutečnosti samozřejmě bolševici, neokonzervativci a jim podobní mnohem spíš než superhrdiny připomínají superpadouchy. Aby si tedy prostý divák nedal dvě a dvě dohromady, bývají padouši obvykle zobrazováni jako nacisté nebo jejich symboličtí zástupci. Superpadouši jsou v podstatě iliberální, elitářští a nacionalističtí stoupenci tradičních nebo archaických hodnot namísto těch moderních, zatímco superhrdinové jsou liberální globalisté, plně oddaní službě méně zdatným lidem.

Superhrdinové však mohou vyjadřovat i pravicové politické motivy. Rád bych ukázal, že superhrdinský žánr nejnázorněji ze všech beletristických proudů vykresluje protiliberální pojetí suverenity Carla Schmitta. Konkrétně pak chci mluvit o žánru maskovaných obránců práva, z nichž nejproslulejší je Batman, v němž velice schopní, ale biologicky stále ještě lidští jednotlivci využívají zločineckých metod – včetně masek a převleků – ve snaze o dosažení spravedlnosti. Nadlidsky silní mimozemšťané a mutanti mě tolik nezajímají, i když i oni mohou působit jako samozvaní strážci zákona. Vůbec pak nemluvím o superhrdinech, kteří jednoduše zachraňují lidi v nebezpečí, což je dovoleno v každém systému. Chci mluvit o superhrdinech, kteří berou právo do vlastních rukou a porušují zákon, aby dosáhli spravedlnosti.

Maskovaní ochránci práva neodmyslitelně patří k literární a lidové tradici, jak vidíme na příkladech středověkých hrdinů Robina Hooda a sicilských Vendicatoriho a Beati Paoliho. Nejlépe historicky doloženým příkladem maskovaných strážců spravedlnosti ale samozřejmě je Ku Klux Klan.

Batman porušuje právo, aby ho zachránil v případech, kdy se právní systém setká s protivníkem převyšujícím jeho síly. V Nolanově filmu *Temný rytíř povstal* sledujeme dojemnou scénu, v níž komisař Gordon vysvětluje, proč požádal o pomoc maskovaného samozvaného strážce zákona Batmana:

Může se stát, že tě struktury zradí, že pravidla už ti nebudou zbraní, ale okovy, které tě svazují a těm zlým dovolují unikat. Může se stát, že budeš stát před podobnou krizí. A doufám, že v té chvíli budeš mít přítele, jako jsem měl já, co za tebe strčí ruce do špíny, aby ty tvoje zůstaly čisté!

Jde o dokonalý popis úlohy Schmittova suveréna. Suverenita znamená nejvyšší politickou autoritu na daném území, v protikladu k politické podřízenosti. V rámci společnosti je suverénem vládce, v protikladu k ovládanému. Suverénní národ si vládne sám, oproti kontrole jinými. Co je ovšem základním rysem suveréna? Ve své krátké knize o pojmu suverenity *Politická teologie* Schmitt říká, že: „Suverén je ten, kdo rozhoduje o výjimečném stavu.“ 3]

K pochopení výjimečného stavu musí člověk nejprve pochopit normál. V lidském světě to znamená to, k čemu dochází obvykle. Zákonodárce tak dokáže předvídat normální okolnosti a jím vytvářené zákony mohou funkcionáři – policie, byrokrati, soudci atd. – vynucovat jednoduchým „deduktivním“ způsobem: Spadá-li daná událost pod obecný zákon, předepíše spravedlnost náležitý postup.

Jak však zdůrazňuje už Aristotelés, v lidských záležitostech se zobecnění uplatňují „většinou, ale ne vždy,“ což znamená, že kromě těch normálních existují také okolnosti výjimečné. Jestliže však jsou výjimečné stavy skutečně výjimečné, legislativa je nedokáže předvídat a pouhá aplikace platného práva v těchto výjimečných případech nevede ke spravedlivým výsledkům.

Cesta k dosažení spravedlnosti tedy nevede jen skrz dodržování pravidel v běžných situacích, ale také uplatnění diskrečního práva (uvážení) při těch výjimečných. Tento akt se skládá ze dvou částí: *určení* toho, že skutečně stojíme před výjimkou a *postupu*, jak se s ní vypořádat. 4]

K takovému procesu uvážení dochází na všech úrovních právního systému. Policisté na obchůzce, soudci v soudních síních i byrokrati v kancelářích musejí nacházet nejspravedlivější cestu ve výjimečných případech. Veškeré akty diskrece obyčejných policistů, soudů a byrokratů pochopitelně podléhají přezkumu a zamítnutí výše postavených orgánů dané hierarchie.

Odvolávat se a přezkoumávat však nelze donekonečna a nakonec tak věc musí dospět před poslední instanci, před konečného rozhodce. Totéž platí i pro legislativní a soudní rozvažování. V určitém momentě musí proces dospět ke konci a záležitost je třeba rozhodnout. Otázku je třeba uzavřít, abychom mohli jednat.

Nejvyšším zákonem každého systému je ústava. Pro případy, kdy se ústava setká s výjimečnými situacemi, musí být ustanovena nejvyšší rozhodčí autorita: ten, kdo rozhodne, že daná společnost *stojí* před výjimečným stavem a kdo určí, *jak* se s ním vypořádat. Takto Schmitt definuje suveréna. Je nejvyšší mocí, která v sobě jednotí soudní, legislativní a výkonné funkce.

Samozvaný strážce spravedlnosti nebo superhrdina se nestává doslova suverénem – pokud samozřejmě neprovede *státní převrat*. Plní však *funkci* suveréna: sám rozhodl, že čelí výjimečnému stavu a že zná řešení. Mimo to na sebe také bere plnou zodpovědnost za své činy, protože odvolávat se může jedině na svou vlastní schopnost úsudku o dobrém a špatném. Na rozdíl od skutečného suveréna, chovaného za svou službu veřejnému blahu v úctě, však samozvaný strážce zákona ví, že při dopadení bude potrestán – je však připraven přinést i tuto oběť.

Řada společností počítá pro případ krajní nouze s propůjčením absolutní moci jednotlivcům. Tak například Římané, podobně jako Spartané, za běžných okolností dělili výkonnou moc. Spartě vládli dva králové a Římské republice dva konzulové, každý z nich doprovázen

dvanácti liktory s pruty (*fascis*), symbolem politické autority.

V případě ohrožení státu či výjimečného stavu však Římané ustanovili diktátora, kterého doprovázelo všech čtyřadvacet liktorů v projevu sjednocení výkonné moci. Výjimečným stavem mohla být válka či povstání, ale také dohled nad náboženskými obřady či volbami. V případě nutnosti mohli římscí diktátoři beztrestně ignorovat či porušovat běžné právo. Jejich pravomoc však byla ohraničena trváním výjimečné situace nebo pevně vymezeným časovým obdobím, po jehož uplynutí se své funkce vzdávali.

Další příkladem ustanovení upravujícího nouzovou absolutní moc je **článek 48** ústavy Výmarského Německa, který umožňoval kancléři v případě výjimečného stavu převzít diktátorské pravomoci. Po požáru Říšského sněmu se na toto ustanovení při nabytí pravomocí diktátora odvolal Adolf Hitler. Obránci teze „Hitler neudělal nic špatného“ asi s potěšením zjistí, že se jejich hrdina stal diktátorem zcela podle práva.

V Nolanově *Temném rytíři* hájí státní zástupce Harvey Dent Batmanovo brání zákona do vlastních rukou jeho připodobněním k římskému diktátorovi: „Když se před branami objevili nepřátelé, přerušili Římané demokracii a ustanovili jednoho muže, který ochraňoval město. Nebylo to bráno jako pocta, ale jako služba státu.“ Zásadní odlišností pochopitelně zůstává, že římská diktatura měla ústavněprávní oporu, zatímco Batman je psanec. Bruce Wayne přesto v Dentovi vidí muže, který může výkonem své funkce v *mezích* právního systému učinit Batmana zbytečným.

To však bohužel není možné – Gotham je totiž liberální demokracií a jednou z hlavních zásad tohoto zřízení je „vláda práva, ne lidí.“ Pro liberály představuje lidské rozhodování („arbitrárnost/libovolnost“) zdroj nespravedlnosti, která musí být z politického systému vymýcena. Schmitt však soudí, že roli rozhodnutí nelze z politiky zcela odstranit. Musíme si to přiznat, převzít za ně zodpovědnost a zajistit, aby moc rozhodovat měli v rukou ti nejlepší – nebo se této zodpovědnosti pokusit vyhnout.

Liberálové si vládu představují jako stroj poháněný odosobněnými pravidly, která zajišťují, aby bylo s každým nakládáno spravedlivě; lhostejný k vlastnostem jednotlivců tvořících dohromady společnost i rozvíjení ctnosti. Je-li ovšem rozhodnutí nevyhnutelné, měli bychom usilovat o nalezení a výchovu těch nejlepších možných rozhodovatelů. Jestliže však společnost skutečně funguje jako stroj, pak nejsou lidské neřesti a prostřednost sebemenší překážkou dobré vlády.

Liberálové také věří, že kdyby se jim tak podařilo najít ona dokonale správná procedurální pravidla, nemuseli by si s následky jednání v souladu s těmito pravidly vůbec dělat starosti. Proto se tak přezíravě dívají na každou politickou filozofii, která pracuje s nějakou vizí budoucnosti, pojmem obecného blaha nebo ideální společnosti, o jejíž vytvoření bychom se měli snažit. Do omrzení můžete prokazovat, že liberální zásady mívají katastrofální následky – třeba že volný trh podkopává národní suverenitu a životní úroveň Prvního světa; volný pohyb lidí vede k odcizení ve společnosti, rasovému míšení a konfliktu, nebo že agresivní individualismus přispívá k rozkladu kultury, rodin i osobní nespokojenosti – pro liberály tyto

následky jednoduše nemají žádnou morální váhu. Namísto toho se budou sveřepě držet svého procesního pojetí dobra – svých posvátných „principů“ – ještě tehdy, když se svět kolem nich octne v plamenech.

Liberalismus se snaží vyhnout rozhodnutí ve všech oblastech politiky. Kořenem jeho neduhů však je jeho neochota učinit specificky *suverénní* rozhodnutí, které nutí suveréna působit mimo rámec zákona. Ti, kdo chtějí liberalismus zachránit před ním samým tehdy, když si nedokáže poradit s výjimečným stavem, musejí obětovat sami sebe a stát se psanci. Slovy komisaře Gordona musejí „strčit ruce do špíny“ ilegality, aby ruce veřejných činitelů jako on mohly zůstat „čisté.“ Čisté podle zákonů, které se namísto nástrojů spravedlnosti stávají „okovy,“ nepošpiněné „svévolností,“ odpovědností za rozhodnutí či suverenitou.

Schmitt nás učí, že suverenita v posledku nespočívá v zákonech, ale v lidech. Nejinak tomu je i v liberálních systémech, které to však nechtějí otevřeně přiznat. To ale vede jen k tomu, že liberálním demokraciím vládnou *tajní* suveréni, lidé činící rozhodnutí zpoza úkrytu zákonů; přitom předstírají, že mají svázané ruce, že jen poslouchají rozkazy a že mají čisté ruce i svědomí.

V liberálních společnostech nalezneme dva druhy tajných suverénů. Zaprvé jsou to zakladatelé, tvůrci ústavního pořádku, kteří *rozhodli* o podobě základních zákonů. Jak jsem to vyjádřil jinde:

Zákony jsou v posledku vytvořeny rozhodnutími. Proto se lidé vyznávající výhradní převahu zákonů nad rozhodnutími jednoduše vzdávají své vlastní svobody a zodpovědnosti a volí si podřízenost svobodným rozhodnutím těch před nimi. Podobně jako deistický výklad existence spoléhá na božskou moudrost, aby vytvořila její zákony a uvedla stroj do pohybu, opírají se liberálové o lidskou moudrost zakladatelů, kteří vytvořili ústavu. 5]

Proto Američané uctívají **Otce zakladatele** a hrozí se myšlenky na další **Ústavní konvent**. Otcové zakladatelé učinili zásadní rozhodnutí, abychom my nemuseli; zásadní rozhodnutí, kterých se bojíme. Otcové zakladatelé byli velicí muži, kterým se nevyrovnáme. Pochopitelně nebyli plody systému, který sami vytvořili. My jimi však jsme.

Zadruhé, jelikož zakladatelé liberálního systému nemohli předvídat a počítat s každou výjimečnou okolností, suverenitu je třeba vykonávat i dnes. A když neexistuje právní ustanovení, kterým by suverén v čase krize nabýval absolutní moci, nezbyvá než suverenitu vykonávat mimo rámec zákona.

Tím se dostáváme k pojmu „*stát ve státě*“ (*deep state*), * což je pokud vím jediný turecký příspěvek politickému myšlení. S myšlenkou státu ve státě (*derin devlet*) přišli turečtí islamisté a odkazuje na ve stínu působící síť soustředěnou v turecké armádě a bezpečnostních složkách, která se šíří napříč byrokracií a soudnictvím – a stýká se i se

světem organizovaného zločinu. Derin devlet usiluje o zachování sekulárního a nacionalistického kurzu turecké společnosti a vystupuje zejména proti islamistům, levicovým radikálům a kurdským separatistům, kteří ohrožují kemalisitický politický řád. Stojí za přinejmenším čtyřmi vojenskými puči v Turecku. Nezdar puče z července 2016 poskytl Recep Erdoğanovi záminku vymýtít *stát ve státě* z tureckých institucí. Až čas ukáže, nakolik se mu to povedlo.

Pojem státu ve státě musíme odlišit od jiných mimo právní rámec stojících sil, které ovlivňují politiku. Velmi snadno jej lze zaměnit s kategoriemi jako „establishment,“ **permanentní vlády**, tajné služby, zasvěcené kruhy, lobby a nátlakové skupiny, politické „vnitřní skupiny,“ nevládní organizace a dokonce i tajné iniciační společnosti, které všechny nějakým způsobem utvářejí politiku a působí mezi různými zájmovými skupinami.

Tyto skupina však patří ke každodennímu politickému životu, a proto nemají schmittovskou terminologií nic společného se *suverenitou*, která přichází na řadu teprve tehdy, když se chod této každodenní politické mašinérie zadrhne. Ve státu ve státě dochází k výkonu suverenity tehdy, jestliže mu systém nevytvoří právní institucionální rámec. Stát ve státě je složen z lidí, kteří uvnitř daného systému drží v rukou skutečnou moc a kteří spolupracují a v případě nutnosti zabíjejí a umírají, aby zachovali krizí ohrožený systém. Ve filmu Jamese Camerona z roku 1994 *Pravdivé lži* pracuje Arnold Schwarzenegger pro americkou vládní organizaci jménem Sektor Omega. Jmenuje se „omega,“ protože je „poslední obrannou linií“ systému. Přesně tak funguje stát ve státě.

Mám za to, že fascinace Američanů superhrdiny, spikleneckými teoriemi a tajnými společnostmi za leccos vděčí povědomí o rozpačitosti liberální demokracie v otázkách suverenity. Víme, že naše vláda je prolezlá stínovými sítěmi pracujícími ve prospěch různých zájmových skupin na úkor obecného blaha. A zoufale doufáme, že alespoň jedna z nich ochranu systému v čase krize opravdu míní vážně.

Jelikož bělošští nacionalisté usilují o vytvoření nového politického systému v Severní Americe, a protože doufáme, že nám tento úkol poněkud usnadní krize systému stávajícího, sluší se položit si otázku, kdo by v případě podobné krize zabíjel a umíral za zachování amerického systému. Existuje nějaký americký stát ve státě? A pokud ano, kde ho hledat? Pokud ne, kde by mohl vzniknout?

Nejpravděpodobnějším místem vzniku státu ve státě bývá armáda – vojáci berou přísahy věrnosti podstatně závažněji než politici a jsou za stávající systém připraveni zabít i umírat. Ale při vážné krizi klidně může dojít i k naprostému selhání armády nebo patové situaci mezi armádou a dalšími institucemi, které může vyřešit jedině vnější subjekt. V takových případech tedy možnost **bonapartismu** padá.

Osobně nevěřím, že by v případě krize zafungovalo jako stát ve státě organizované židovské společenství. Jak jsem napsal jinde:

Organizované Židovstvo je nejmocnější silou dnešní Ameriky. Na poli každodenní politiky dosáhnou Židé svého ve všech pro ně důležitých otázkách. Ale jakkoliv by se organizované Židovstvo nepochybně protínalo s americkým suverénním státem ve státě, nemyslím si, že by v případě závažné ústavní krize Židé zaujali suverénní rozhodovací pozice a funkce nezbytné k záchraně systému. Nejspíš by pokusili kvůli zachování vlastního bohatství a moci krizi co nejvíce oddálit a následně z ní vyždímat, co se dá. Nedomnívám se však, že by při lámání chleba riskovali pro zachování amerického systému vlastní krev a majetek – jednoduše proto, že Židé ani *dnes* neprojevují známky zájmu o zachování dlouhodobé životaschopnosti Ameriky. Není to jejich země a přesně tak se k ní i chovají: užívají a využívají ji. Nemají zájem na tom zanechat ji zvelebenou dalším generacím. Proto se neujmou ani zodpovědnosti za její záchranu. Přejde-li skutečně hluboká krize, jejich nejhlubší instinkt jim napoví přesídlit do pro ně příznivějšího prostředí. [6]

Suverén snoubí nejvyšší moc s nejvyšší zodpovědností. Stejně jako kapitán potápějící se svou lodí ke dnu ví, že cenou za selhání je smrt. Židé však prahnou po bohatství a moci bez odpovídající zodpovědnosti. Raději mávnutím ruky přejdou pohanu, než by riskovali smrt. Přežívají za každých okolností. Proto si Židé nakonec s myšlenkou superhrdinů představujících stát ve státě a vykonávajících roli suveréna jen pohrávají a rýžují z ní peníze. To by nás však nemělo odradit od toho se touto myšlenkou vážně zabývat a náležitě se podle toho zařídit.

Zprvé, ať už vzejde americký stát ve státě odkudkoliv, rozdíl mezi skutečným bělošským nacionalistou a pouhým rasově uvědomělým konzervativcem spočívá v tom, že pro nás jsou nejzazší strážci systému těmi nejhoršími nepřáteli. Nechceme systém zachránit, ale nahradit jej novým, což z nás dělá revolucionáře, nikoliv konzervativce.

Také to z nás činí odlišný druh psanců, než je Batman, který podobně jako tolik vlasteneckých a veřejně angažovaných bělochů v našem světě přijímá rovnostářsko-humanistický étos, a tak obětuje systému nastavenému k jeho likvidaci i sebe samotného. My však chceme vytvořit systém nový, nastavený k našemu přežití a rozkvětu, namísto úpadku a zániku.

Zadruhé, jestliže myslí bílí nacionalisté vytvoření suverénních bělošských domovin skutečně vážně, musí sami o sobě začít uvažovat jako o exilové vládě, vůdčí inteligenci a státu ve státě lidu bez vlastního státu. Podobně jako britské opoziční strany sestavují stínové vlády, musíme i my sestavit stínové vlády. Nebo třeba Ligu stínů, chcete-li. 7] Každý režim zakládá elita. Elita také každému režimu vládne. K elitě se každý režim obrací v čase krize. Staňme se tedy touto elitou. Ve světě bez suverénních bělošských domovin je musíme vytvořit. Ve světě bez superhrdinů se jimi musíme stát.

Poznámky:

* *Deep state*, „stát ve státě“ – volně: vlivná složka, nepodlehající oficiálním institucím – viz úvaha Johna Robba *Past Červené královny*. Termín „permanentní vláda“ se dá rovněž

charakterizovat výrazem *manažerský stát*, který charakterizovali Samuel T. Francis a Paul Gottfried jako „nepřerušovanou vládu, bez ohledu na to, která strana má parlamentní většinu“. Její „moc nezáleží na volebních výsledcích“. Více Cassandra Goldman *The Permanent Government*, A letter to the Times 20. října 2009.

Viz recenzi Teda Sallise, *From Krakow to Krypton: Jews & Comic Books*, Counter-Currents Publishing, 12. října 2011.

Viz mé recenze *Hellboy a Hellboy II: The Golden Army* z *White Nationalist Guide to the Movies*, ed. Greg Johnson, Předmluva Kevin MacDonald (San Francisco: Counter-Currents, 2012) a *Man of Steel* v *Son of Trevor Lynch's White Nationalist Guide to the Movies*, ed. Greg Johnson (San Francisco: Counter-Currents, 2015).

Carl Schmitt, *Political Theology: Four Chapters on the Concept of Sovereignty*, překl. George Schwab (Cambridge, Mass.: MIT Press, 1988), str. 5.

Tato volnost v uvážení si podle mě žádá *předchozí intuitivní* poznání spravedlnosti, správné věci. Nemůžeme dospět k závěru, že řízení se daným zákonem povede k nespravedlivému výsledku, nemáme-li kromě zákona samého *další* cestu ke spravedlnosti. Jelikož není toto poznání upraveno v zákonech, nazývám jej *intuitivním* povědomím o spravedlnosti. Toto intuitivní poznání musí existovat ještě *před* naším pokusem přijít s definicí spravedlnosti. Jedině proto, že *už* intuitivně víme, co to je spravedlnost, můžeme posoudit obecné zákony jako pro výjimečný stav nedostatečné. Díky témuž intuitivnímu povědomí o spravedlnosti také dokážeme nalézt správnou cestu v jedinečné situaci. Intuice nás vybavuje neuniverzálním „zákonem.“ Všechny Platónovy argumenty o spravedlnosti v jeho *Ústavě* se opírají o tuto předchozí, intuitivní znalost spravedlnosti. V *Etice Nikomachově* nazývá Aristotelés toto intuitivní poznání spravedlnosti „slušností“ (*epieikeia*).

Greg Johnson, Schmitt, *Sovereignty, & the Deep State*, Counter-Currents Publishing, 12. srpna 2014.

Greg Johnson, Schmitt, *Sovereignty, & the Deep State*, Counter-Currents Publishing, 12. srpna 2014.

Dějiny znají četné příklady takovýchto stínových vlád, ale k tématu superhrdiny coby samozvaného ochránce spravedlnosti-suveréna se nejlépe hodí Operace Nemesis, tajná organizace arménských exulantů, ustanovená roku 1920 v Bostonu za účelem potrestání tureckých architektů arménské genocidy smrtí - což se jim také takřka do posledního muže podařilo. Viz také mou recenzi knihy Erica Bogosiana *Operation Nemesis*, Counter-Currents Publishing, 31. července 2015.

Úvaha Grega Johnsona *Superheroes, Sovereignty, & the Deep State* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 26. července 2016.